

NAGY GÁBOR

Önbiztató, hideglelésben

*Meg kellene tanulni a mindennapok entrópiáját
 élvezni is, ha már ez adatott. Szürkén hámló
 vakolatok aritmiáját. Meg kellene tanulni élni.
 Azzal, amit a perc ad, s azzal is, amit a másik
 perc visszavon. Ha büvökörébe ránt,
 hódítsd meg a sötét anyag galaktikáját!
 Húgyszagú aluljárók zezugában,
 behúzott nyakú árnyaktól penészes
 sikátorokban otthonosan jársz-kelsz:
 véreddé vált, alvad ereidben: csak ennyi,
 ez a semminek túl tömör, de űri
 hideglelés az, amit híven kell szeretni.
 Önzés nélkül aligha lehetsz részes
 abban, amit a Nagy Kockadobás
 játszik veled: amit magadra mértél.
 Mindenki arról adhat számot
 csupán, amiért él s hal.
 Addig is megtámaszt a villanyoszlop,
 az ágyad mellett a koszosfehér fal.*

Választások

*Hogy az áprilisi nap vagy az agomelatin
 az energiaforrás
 a térköveken botladozó derűhöz,
 a jövőn merengsz-e vagy a tegnapon
 oly gondtalanul, mintha a tavalyin
 módosítana bármit is a visszfénylő valóság;
 hogy a napáldozta valóbb-e,
 az ismétlődő kárhozat
 rum-ízű fénye, vagy a későn alvó
 letaglózó álmaiban
 az utcákat összetorlasztó
 rémlátomás: bármerre fordulj,
 vagy falba ütközöl,
 vagy megnyílik a föld alattad,
 hogy, az önsajnálát balekja,
 összezavarva lekuporodhass
 magadba, számot vetve minden
 kérdéssel, melyet húsba vágó
 volta miatt mindegyre visszanyelnél,
 vagy hogy dédelgesd: kisdeded,
 unottan a jól bevált halogatást,*

*mielőtt rászánnád magad
a múlttal emtetett jövő
felfüggesztésére egyszer és mindenkorra,
tudván azt is, hogy április szeszélyét
egyetlen forró lehelettel
osztatja el a kérlelhetetlen virágzó,
gyönyörökkel beoltott május.*

Kiábrándulás

*A plafonról – ezt idáig észre se vettem –
mint hátukra fordult szentjánosbogarak,
színes esernyők kelletik potrohukat.
Otthon vagyok, ahol voltunk mi ketten,
illúzió csupán a nélküled-lét,
az egyik fehér hosszúlépést te iszod,
pajkosan tükröződik benne mosolyod,
és újra egyenként beleszeretnék
e mosoly ráncába. De – ládd: no smoking –
míg rágyújtottam kint, játékos elmék
egy falloszt firkáltak e vers alá, s önvoltomig
átjárt a bizonyosság: nem is lehetnék,
kedves, nélküledebb sehol se szebben,
mint itt, kettőnk metszéspontján, a Bemben.*

SOPOTNIK ZOLTÁN

Hamvas Béla/film/nap

*Ki kellene sétálnia a napra, tépje csak a bőrét
az a röntgen, lássa erei szomorú rendszerét, és
lássa Isten is, mennyire bonyolult. Egy szemtelen
tisztást kellene keresnie, legalább három világ
határán. Ahol szemben lehet állni bármivel. És
jöhetnének utána a gyárakból, sánta parkolókból,
szálkás panelokból, vágóhidakról etc. az emberek.
Az elsők valamelyike elzárná a vizet – úgy globálisan.
Aztán tizzel odébb valaki a fűtést, majd a villanyt
és így tovább, mit tudja ő, mi van még. Nem kéne
nekik mondani semmit, csak hízna a tisztás, ahogy
érkeznek. Néha azért elkezdené megszámolni
őket, akár a szögeket, csavarokat, téglákat szokta,
aztán boldogan engedné el az egészet. Földrésznyi
idegennel együtt hatódna meg a fény erején. Könnyen
képzelné el, hogy jön egy óriás, felcsavarja az
élvezkedő népeket és boldogan rakja el szűkösebb
időkre.*